

and Street, Jersey

ОСПАЛА ВИБОРЧА КАМПАНІЯ.

Що американські виборці зробили в тому на прямі великий поступ, це ясно кожному, хто має нагоду приглянутися або читати про давніші вибори в Америці. Але чи американський виборець уже повністю вилічився від ненормального зацікавлення чужими скандалами, доказу на це треба ще шукати в будучині. Коли судити по американській пресі то „Нью Йорк Таймс" сказав виборцям тільки гарний комплімент, який ближчий до бажання розумних людей, ніж до дїястности.

У новий батьківський не буди
ще навіть тиждень, як Кудер-
на задумав відвідати приятеля
Гульки на фермі в Челсі.
— Це мій старий знакомий,

„НОВА ЕРА“ В СССР?

Другий декрет видав цен. Сталін: мовляв, винні ряд

(гомос лямка). Кудеру нашо то давило. Тупав гомагаче та півсвітину лише на те, що бачи чутт себе. За хвилинку осидомя собі деще заспокоєний, що тихий лїс прийма його зовсім по приятельськи. Дєрева спокійно шуміли, від нічного відзороного не відважалося. Віж з двадцять хвилин ішов лїс совою доріжкою, каки встопосі, аж йому задалася, що їде тїм лїсом Бог зна як його. Трохи спокійно про-

ГРІЗНІ ХМАРИ.

підписав несподівано приступ до війни проти Італії й Балкан. Головний ініціатор і творець Ліззакан, англ. прем'єр Мек Доналд, завава собі справу за себе, що всьля за скасуван- ням німецьких репараций му- сить піти якщо не повне ан- оловання, то принаймне зменшення воєнних довгів. Розуміється, що Америка, як це недавно заявив амер- президент Гувер, не хоче, що- б її справу воєнних відшко- вувати вважали зі справою во- нних боргів. Як умову для есентуального зменшення во- нних боргів Америка ставить європейським державам зменшення їх зобов'язань на одну третину. В той час віртеіль Німеччини рішилися збільшити свого довгикни від воєнних відшкодовань у ціл надії, що праці інших європей- ців. Головні аранжери поєрозуміння, Мек Дон Еріо, були одностайні в по- тої консолідації Європи, де- жемо собі предстатти би- части Німеччини. І то першим параграфі англій- франсуського пакту вва- завав до Німеччини, щоб на приступала до порозу- міння. Провідною думкою загаданих політиків було дати Німеччині у сферу її політики, а головне від- ти її від якоїнебудь стич- з Совітами. І то план ступлення Німеччини до- лісько-франсуського по- міння зустрінувся з її сто- з великою резервою. До- рішня політика Німеччини піралася власне на вигра- на „більшечинському кон-

уряду. Цілий ряд італійських міністрів пішов у відставку, а між ними ще міністер закордонних справ Гранді, що втілював Італію до останньої англійсько-французької імпрези. Тоді уступлення мін. Гранді, відомого прихильника Англії, є важким ударом для англійсько-французького пакту і планової консолідації Європи.

Колиж на ціх днях подій різьмімо над увагу ціх внутрішніх потрясень, що їх зустріли переживає Німеччина, то бачимо, що дал Європою повнісінько гірзні жарми. І хов європейські держави здають собі справу з грозящою їм усім небезпеки, то всеж такі в вирі гострих противств і взаїмних антагонізмів вони не зможуть знайти виходу з істотною згаданої ситуації, що висторилася після війни.

(С. Новицький Час).

Ніякий культурний нарід не може обійтися без шкільного Товариства, яке в національній державі стає клітиною державно-освітнього апарату, а в мішаних — доповнює її заведеннями чи недогляди в освітній роботі. Скільки більше значіння для бездержавного українського народу має «Рідна Школа» в старому краю! Памятаймо на це!

Кожний сотик, кожний датої
Нашій "Рідній Школі" в дар
Це майбутнього завдаток,
Ще на ворога удар.

Рідна Школа — наша зброя,
Рідна Школа — це наш щит,
В Рідній Школі — міць героя,
Що неволю повантить.

— Що ти про них знаєш?
— Здивувалася Кудерниха.
Кудерна став їй докладно
розповідати свою пригоду з

Господ Юрія королю.

МІЖ ІНДІЯНАМИ.

(Гумореска).

До Шкаго Іван Кудерна приїхав із родиною трохи більше ніж 50 літ. До Америки приїхав із близьку роду. У новім світі не тривало довго, а його білі руки опухли, покритіся мозолями.

У Шкаго не мав Кудерна постійного заняття. За якієсь час відіхав із родиною на провінцію, до містечка Бас Плейн в Айові. Між поселенцями, що там жили, були два три його земляки. Кілька миль від містечка, близько Чесді, жили індіє його знайомих, Гринько Гулььма. Мав гарну фарму. У Айові були тоді ще широкі ділянки вкраденої та дешевого ґрунту. Нинішні ціни айовських фарм для емігрантів не доступні.

Від зазічного маїністича Кудерна купив невеличкий, гарний домік під горою, а від зазічного товариства лан барабарного поля. Яких для акарі землі біля тих товариств дадо йому безплатно, щоби там, сядив собі городиною. Кудерні обіцяли працю на при зазічній. Був певний, що викине з родиною з того, що заробить, при зазічній та з того, що збере з поля.

У новій батьківщині не були ще навіть тижень, як Кудерна задумав відвідати приятеля Гулььма на фармі в Чесді.

— Це мій старий знайомих,

— говорила жінці — тай м собі трохи споріднені. Гулььма це мій другий або третій братиц, напевно не знаю. Вва багато літ я його не бачив, маю багато дечого розповісти йому зі Старого Крає.

— Лише, щоби ти не за блудив по дорозі, — боялась жінка.

— Я того не боюся, — потішував її чоловік — збитися дороги тут не можна. Американці розмірили землю дуже практично. Я мав у руках маю нашої округи Бентон і сусідньої округи Сама. Виглядає наче шахівнина. Тами чотири куточки, червті милі, пів милі, дві милі. Від нас далеко до окружної дороги. Тією дорогою піду три милі рівно і півміль а потім може з чотирьох милі просто на захід. Гадати що впорася з тим за дві години.

Був гарний літній день. Кудерна був радий, що проїде тесь. Та не зайшов ще далеко, як злогонив його фарму, що раненько приїзв його заселену до містечка. Сказав Кудерні, що підїзє його. Кудерна згодився, та сказав, що назад піде вже пішки.

У приятеля Гулььма на любі багаччі задержався аж до вечора. Гулььма хотів відвезти його аж додому, одначе Кудерна не хотів.

— Краще перейдуся, — ска-
зав.
Віннікі згодилися, щоби Гуа-
ка підійшов йому трохи, аж до
великого ліса та щоби показ-
ував йому коротшу дорогу.
— Коли підеши лісом, то за-
ощадши собі добро мило, —
пояснював Гуаька, — Забуди-
ти не можна. Дорога веде
виперек ліса, а іншої там не
має. Факері туди вже тепер не
поїздуть. Матимеш гарний
прохід.

Розлучилися.

Кудеріна відважно пустив в
дорогу незнаний лісом; та чим
глибше заступався в ліс, тим
більше зникала йому відбага.
Шось стисало його коло сер-
ця. Вже майже жалувач, чому
радіше не йшов тією самою до-
рогою, якую прийшов, хоч
воно було милою дорогою. По
звичай боляких людей дода-
вав собі відваги так, що тупав
ногами, та підступався. У лісі
було тихо. Лише час від ча-
су відвалялося в далечі відча-
вання «баб-гвайт» (гомос куро-
пата) або скоре «гумельні»
(гомос алянка). Кудеру наго-
ло так давило. Тупав голяче та
підступався лише на те, щоби
чутти себе. За хвилину осві-
домив собі дещо заспокоєний,
що тихий ліс прийняв його зо-
всім по приятельськи. Дерева
спокійно шумли, ніде нічого
підозрілого не віднаходилося.
Вже з двадцять хвилин ціуво лі-
совою доріжкою, куди впоко-
юється, хоч йому здавалося,
що йде туди спокійно Бог зна
кого. Трохи відпочивши про-

їхався лісом, але здалося
Улішом може з черть ма-
локо доріжка нараз затор-
вернула відьку. Кудеріна пер-
шов закрукі і побачив не-
сеюбою полянку. Заріпнув
заспокоєний несподіваним
разом.

На полянці був індіан-
ський табір — два будиночки, по ки-
лому боці доріжки один.
Вже ввечері, одначе Кудері-
на виразно бачив трішки подіб-
не ряд вігвамів, а перед ним
то тут то там гупінок Інді-
анський. Серце йому зби-
злося, волосся йому зби-
лося, як розпізнав, що Інді-
ани робили.

Індіани гострили свої са-
дові тавгаки!

Умйраючи чоловік в остан-
ніх хвилинах свого життя
режикав, кажучи знову та
свою минулушню. Кудері-
на сопала, ще не змирив, та
погадвал на індіанський та-
бір на поліни, за кілька хви-
лин направду йому пережива-
ти літ свого життя.

Утім начеб перечаєтх усе
грізні індіанські оповідан-
ня читав замолоду. Вира-
бачив перед собою головно-
образок одного такого опові-
дання: лютий червоношкі-
р тогавміком забирається в
кальватув нещасною біою.

А ось тепер, така страшна ді-
яла жле його. Так Індіани
гострять тогавміків лише до
забавки.

Та відікля не ті Індіани
узялися? — дивувався. Таж
всього яких три мілі від

Плеги, а в містечку ніхто не говорив йому про Індіанів. У деяких крамачів, шоправ, да, виставлені індіанські ро- жки, кидки, макосіни, гвинту посудину й інше, та він думав, що це звичайні американські «крам». Пригада собі теж, що в містечку бачив смуглявого чорноволо- того чоловіка, в динин одязі, з великим, ширококримим ка- пелюхом на голові. Тоді при- йшло йому було на думку, що то пастух із заходу, а тепер сказав собі, що то найкраще бу- ве Індіанці.

Дорога, що нею вибрався Кудерна, вела краєм індіан- ської резервації. В містечку кожен знав про цю резерва- цію, тому й ніхто не згадував про неї Кудерні. Думали собі, що коли воли знають про резервацію, то про неї знає і Кудерна. Індіанські товари й Індіани в містечку були зви- чайною появою. В старому краю циркузній матері стра- шили дітей коментарем — у Бел Плейн страшили їх Інді- анцями.

Про резервацію Кудерна не знав, що Індіани саме тут є в себе дома; згодувалися, що приїхали відійхати, що вони на военній стопі та готува- няться до нападу на спокій- ний білх. І ось він перший буде їх жертвою.

Хвилююча надуми переко- нала нещасного, що для нього нема ратунку. Колиб пу- стився втікати, Індіани злов- или б його напевно. З опові- дь знав, що такий інді- анський бігун здогонить і ро- гоного коня.

Про втечу й гвал було мо- вати, а зброї не мав. Та він свідомість, що в утєч- ма для нього ратунку, ви- нила його розпучливо-ю ду- шом.

— Коли вже маю вмерти про те героїстично, — ріс- ся вінкіти.

Виступив лівою ногою ре- д — це, кажуть, принос- шає — і відважно йшов рі- жком до індіанського по- ріжжю. Не тунав; ішов звичай- ходою. Чим більше наблиз- до вівгаміт, тим більше рі- гізшився здавався йому. Ко- ли він і їхні томагавки. Коли- гутнім знайшовся переміг. За- гуртани Індіанів, поміг. Же- жаж настільки, щоби побор- ти Індіанам доброго вчора- — Гуд івінг! — сказав лоено.

Індіани у відповідь про- марили щось, що звучало тр- подібно як «гуд івінг», — значе при цьому яєсь так махали томагавками. Шту- підіблєорна Кудернова ва- га знову була майже з си- мого. Зоклоло коло с- цю. Нещадній мимовіль с- пився за голову. Серце й за- билилося з радості, коли реконовів, що його череп, ло- сьса та капелюх діло на с- ім місці. Його не оксальну- ли! Однаке оглянувшись не- живав діло Ішов лісовому т- лядишко. Щойно як знову в- стався в темному лісі, при-

нув і гаянув на полянку. Ніхто за ним не йшов. Індіани, видно, мали свої справи та кудомі-лялися, мабуть, ще не повернулися.

Кудерна мав, що може яких три милі дороги до дому, та що звесь його страх усе минулось, йшлося йому легко та весело. Зробив усяк що дорогу за нещадну годину.

Ледви ввійшов у хату, побачив, що жінка й діти яскі перелякани. Та заки ще міг статися жінки, що це їм сталося, молодша дочка, повнолиця Маруся, підбігла до нього та притисненим голомом, начеб йому вивяляла якусь велику тайну, шептала йому:

— Тату, в нас були Індіани! — Індіани! А щож вони тут хотіли? — спитав Кудерна здивований.

— Не знаю, що хотіли — відповіла Кудерна, — бо я не впустила їх у хату. Попомі люди прийшло сюди кілька й Індіаню, одначе я замкнула двері перед ними, щоби мені не перелякали дітей. Індіанки на дворі щось кричали та розкладали руками. Найправдopodobніше хотіли щось вистрепсити.

— Багачи, мамо, то ти не дуже винна, що не поприсила їх у хату, — сказав Кудерна з легким докором. — Не бійся тутешніх Індіанів. Це люди дуже спокійні й гідні.

— Що ти про них знаєш? — здивувалася Кудерна.

Кудерна став їй докладно розповідати свою пригоду з

я. | поліцаї стрінули в Лобізві в | відає синок.

